

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

A R R E S T

nr. 221.261 van 6 november 2012

in de zaak A. 204.611/IX-7639

In zake : Myriam VANBIERVLIET
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Enrico De Simone
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Broederminstraat 38
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de VLAAMSE GEMEENSCHAP, vertegenwoordigd door de
Vlaamse Regering
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bart Staelens
kantoor houdend te 8000 Brugge
Gerard Davidstraat 46 bus 1
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 22 april 2012, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van het besluit van de directieraad van het departement Leefmilieu, Natuur en Energie van de Vlaamse overheid van 16 februari 2012 waarbij aan Myriam Vanbiervliet de evaluatie “onvoldoende” voor het jaar 2009 definitief wordt toegekend.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 10 september 2012.

Staatsraad Bert Thys heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Enrico De Simone, die verschijnt voor de verzoekster, en advocaat Bart Staelens, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoekster is sinds 1 oktober 2000 in dienst van de Vlaamse overheid. Zij is als vast benoemd adjunct van de directeur werkzaam bij het departement Leefmilieu, Natuur en Energie.

Na eerder op twee andere diensten te hebben gewerkt, maakt zij vanaf 1 januari 2008 deel uit van de dienst Veiligheidsrapportering van de afdeling Milieu-, Natuur- en Energiebeleid. Tot 22 april 2008 is zij ook nog secretaris van het Technisch Overleg Milieureglementering (hierna: T.O.M.), een functie die zij heeft overgehouden van haar vorige dienst.

3.2. Op 25 mei 2009 neemt de secretaris-generaal van het departement Leefmilieu, Natuur en Energie een formeel besluit waarbij hij beslist dat “tegen [de verzoekster] de PLOEG-evaluatie ‘onvoldoende’ over het werkjaar 2008 definitief [wordt] uitgesproken”.

Bij arrest nr. 197.682 van 10 november 2009 vernietigt de Raad van State dit besluit omdat het werd genomen door een onbevoegde overheid.

Ingevolge deze vernietiging komt de directieraad op 21 december 2009 bijeen. Hij beslist, met acht stemmen vóór en één onthouding, om ten aanzien van de verzoekster “de PLOEG-evaluatie ‘onvoldoende’ over het werkjaar 2008 definitief uit te spreken”.

Bij arrest nr. 215.203 van 19 september 2011 vernietigt de Raad van State deze beslissing omdat de hoorplicht werd geschonden.

3.3. Ondertussen werd, op 12 maart 2009, met de verzoekster opnieuw een planningsgesprek gevoerd.

Tijdens de periode van januari 2009 tot mei 2009 vonden tweewekelijkse begeleidingsgesprekken plaats tussen de verzoekster en haar eerste evaluator/diensthooft.

Vanaf 5 juni 2009 werd aan de verzoekster een begeleidingsambtenaar toegewezen.

In de loop van het jaar 2009 werden vijf opvolgingsgesprekken gevoerd, waarvan telkens een verslag werd opgemaakt dat door de verzoekster mede werd ondertekend en waarop zij een schriftelijke reactie heeft uitgebracht die tijdens de daaropvolgende opvolgingsgesprekken werd besproken.

Op 29 september 2009 werd bovendien een extra bespreking gehouden met de verzoekster en twee door haar gekozen vakbondsafgevaardigden.

3.4. Wanneer begin 2010 de evaluatie van haar functioneren tijdens het jaar 2009 moet plaatshebben, is de verzoekster afwezig wegens ziekte.

De eerste evaluator van de verzoekster stelt daarom aan de verzoekster voor om het evaluatiegesprek bij haar thuis te laten plaatshebben. De verzoekster antwoordt daarop dat dit omwille van medische redenen niet kan.

Met een brief van 26 maart 2010 bezorgen de beide evaluatoren het evaluatieverslag over het jaar 2009 aan de verzoekster. De evaluatoren beoordelen in dat verslag de “resultaatsgebieden”, “competenties” en “persoonlijke doelstellingen” van de verzoekster wederom in mindere of meerdere mate negatief. Zij besluiten om aan de verzoekster ook voor het jaar 2009 de evaluatie “onvoldoende” toe te kennen.

3.5. Op 8 april 2010 voegt de verzoekster haar opmerkingen bij dit verslag en stelt zij tegen de evaluatie “onvoldoende” beroep in bij de raad van beroep.

Op 5 mei 2010 adviseert de raad van beroep dat de evaluatie “onvoldoende” van de verzoekster ongegrond is.

3.6. Bij besluit van 20 mei 2010, waarin de directieraad de motieven van het advies van de raad van beroep tegensprekt, kent de eerstgenoemde raad de evaluatie “onvoldoende” voor het jaar 2009 definitief toe aan de verzoekster.

Tegen dit besluit stelt de verzoekster een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State (zaak A. 197.091/IX-6877).

3.7. Op 21 juni 2010 neemt de secretaris-generaal van het departement Leefmilieu, Natuur en Energie een besluit waarbij de verzoekster met ingang van 1 juli 2010 wordt afgedankt wegens beroepsongeschiktheid.

Tegen dit besluit stelt de verzoekster eveneens een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State (zaak A. 197.123/IX-6882).

Bij arrest nr. 215.204 van 19 september 2011 vernietigt de Raad van State de beslissing van 20 mei 2010 waarbij de evaluatie “onvoldoende” voor het jaar 2009 wordt toegekend, omdat is tekortgedaan aan de hoorplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel nu aan de verzoekster niet de mogelijkheid werd geboden om op een ontwerp van evaluatieverslag te reageren. Met hetzelfde arrest wordt tevens de beslissing van 21 juni 2010 waarbij de verzoekster wordt afgedankt, vernietigd omdat zowel haar evaluatie “onvoldoende” voor het jaar 2008 als haar evaluatie “onvoldoende” voor het jaar 2009 onwettig is.

3.8. Naar aanleiding van het arrest nr. 215.203 van 19 september 2011 – dat de beslissing van 21 december 2009 waarbij de evaluatie “onvoldoende” voor het jaar 2008 wordt toegekend, vernietigt – neemt de directieraad op 21 november 2011 de beslissing om aan de verzoekster definitief de evaluatie “onvoldoende” voor het werkjaar 2008 toe te kennen.

Tegen het desbetreffende besluit van de directieraad stelt de verzoekster een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in (zaak A. 203.502/IX-7543).

Bij arrest nr. 220.034 van 28 juni 2012 verwerpt de Raad van State de vordering tot schorsing. Wat het beroep tot nietigverklaring betreft, stelt hij vast dat alvast het derde middel – waarin de verzoekster de deugdelijkheid van de materiële grondslag van het bestreden besluit betwist –, zoals het door de verzoekster wordt aangevoerd, zich niet leent tot de door de auditeur-verslaggeefster voorgestelde toepassing van de verkorte rechtspleging van artikel 93 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: het algemeen procedurereglement). Dienvolgens beslist hij om de debatten te heropenen en het beroep tot nietigverklaring verder te behandelen volgens de gewone rechtspleging. Dit beroep is tot op heden nog hangende.

3.9. Naar aanleiding van het arrest nr. 215.204 van 19 september 2011 houdende de vernietiging van de beslissing van 20 mei 2010 waarbij aan de

verzoekster de evaluatie “onvoldoende” voor het jaar 2009 wordt toegekend, wordt de verzoekster met een brief van 19 oktober 2011 uitgenodigd voor een evaluatiegesprek.

De verzoekster laat met een brief van 27 oktober 2011 aan de verwerende partij weten dat zij niet wenst in te gaan op de voormelde uitnodiging en zij vraagt om af te zien van een evaluatie voor het jaar 2009.

Met een brief van 28 oktober 2011 bezorgt de verwerende partij haar argumenten voor het hernemen van de evaluatieprocedure aan de verzoekster en herhaalt zij de uitnodiging voor het evaluatiegesprek op 31 oktober 2011.

Op 31 oktober 2011 laat de verzoekster aan de verwerende partij weten dat zij ziekteverlof heeft en verzoekt zij het evaluatiegesprek uit te stellen tot het einde van de week.

De verzoekster wordt vervolgens met een brief van 31 oktober 2011 opnieuw uitgenodigd voor een evaluatiegesprek op 4 november 2011.

Op 3 november 2011 deelt de verzoekster mee dat zij alleszins tot eind november 2011 100 % arbeidsongeschikt is en dat zij akkoord gaat met een schriftelijke afhandeling van de evaluatieprocedure.

3.10. Op 10 november 2011 zendt de verwerende partij naar de verzoekster een ontwerp van evaluatieverslag over het werkjaar 2009 met het verzoek haar opmerkingen te willen bezorgen.

Op 25 november 2011 ontvangt de verwerende partij de “reactie” van de verzoekster op het ontwerp van evaluatieverslag.

3.11. Op 15 december 2011 wordt het definitieve evaluatieverslag, dat tot de evaluatie “onvoldoende” besluit, naar de verzoekster gezonden.

Op 30 december 2011 bezorgt de verzoekster haar opmerkingen hieromtrent aan de verwerende partij. Zij tekent op dezelfde datum tevens beroep aan bij de raad van beroep tegen de voormelde evaluatie.

3.12. Op 27 januari 2012 adviseert de raad van beroep met vier stemmen tegen drie dat de evaluatie “onvoldoende” voor het werkjaar 2009 gegrond is.

3.13. Op 13 februari 2012 wordt de verzoekster in het bijzijn van haar raadsman door de directieraad gehoord.

3.14. Op 16 februari 2012 neemt de directieraad de beslissing waarbij de evaluatie “onvoldoende” voor het jaar 2009 definitief wordt toegekend.

Deze beslissing wordt formeel gemotiveerd door de aanhaling van de volledige beraadslaging van de directieraad.

Het desbetreffende besluit van de directieraad, dat met een brief van 22 februari 2012 aan de verzoekster ter kennis wordt gebracht, maakt het voorwerp uit van het voorliggende beroep.

IV. Regelmatigheid van de rechtspleging

4. De verwerende partij merkt op dat niet voldaan is aan artikel 3ter van het algemeen procedurereglement, luidens hetwelk de verzoekende partij, op hetzelfde ogenblik als zij haar verzoekschrift indient, een kopie daarvan ter informatie aan de verwerende partij stuurt.

5. Het toesturen van een kopie van het verzoekschrift is geen substantiële vormvereiste. Het heeft enkel tot doel dat de verwerende partij onmiddellijk, dit wil zeggen sneller dan door toedoen van de hoofdgriffier van de Raad van State, op de hoogte wordt gebracht van het feit dat tegen één van haar

handelingen een beroep bij de Raad van State is ingesteld. Aan de niet-naleving van dit vormvoorschrift is geen sanctie verbonden.

V. Onderzoek van de vordering

6. Overeenkomstig artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Ernst van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

7. De verzoekster voert de schending aan van de artikelen IV 1 tot IV 7 van het besluit van 13 januari 2006 van de Vlaamse Regering houdende vaststelling van de rechtspositie van het personeel van de diensten van de Vlaamse overheid (hierna: het Vlaams personeelsstatuut), samen gelezen met “de beslissing van de beleidsraad van LNE van 14 juli 2008”.

Zij betoogt dat het Vlaams personeelsstatuut niet in de mogelijkheid voorziet om een nietige evaluatieprocedure “ab initio” te hernemen. Bij gebrek aan een dergelijke bepaling moet worden aangenomen dat een herneming van een evaluatieprocedure niet wettig mogelijk is. Aangezien haar evaluatie voor het jaar 2009 – wegens een schending van de hoorplicht – door de Raad van State werd vernietigd, kon deze evaluatieprocedure niet meer worden hernomen. De reden voor een dergelijk impliciet verbod is gelegen in de omstandigheid dat haar evaluatoren reeds tijdens de eerste evaluatieprocedure een standpunt hebben ingenomen, waarvan moet worden aangenomen dat zij niet

gemakkelijk geneigd zullen zijn om het te herzien, zodat de ratio van de hoorplicht die erin bestaat dat de betrokkene de kans krijgt om een ongunstige beslissing te vermijden, niet meer bestaat of kan bestaan.

Ondergeschikt laat zij gelden dat een evaluatie niet meer ernstig kan geschieden nu op het ogenblik van de nieuwe evaluatie het te evalueren werkjaar reeds twee jaar voorbij is. Zij wijst erop dat herinneringen vervagen en dat zij bovendien sedert 1 juli 2010 niet meer werkzaam is op de dienst Veiligheidsrapportering en dan ook geen toegang meer had tot haar documentatie en e-mailbestanden zodat het voor haar niet meer mogelijk was om in detail te antwoorden op de opmerkingen van de evaluatoren omtrent haar functioneren.

8. De verwerende partij antwoordt vooreerst dat het middel onontvankelijk is in de mate erin de schending wordt aangevoerd van een beslissing van de beleidsraad van LNE van 14 juli 2008, aangezien niet wordt aangegeven waaruit deze schending zou bestaan en al evenmin wat met deze beslissing wordt bedoeld.

Voorts stelt zij dat de verzoekster ten onrechte aanvoert dat het Vlaams personeelsstatuut zou moeten voorzien in specifieke bepalingen teneinde rechtsherstel na een arrest van de Raad van State mogelijk te maken. Zij laat gelden dat een vernietiging door de Raad van State “ipso facto” impliceert dat er rechtsherstel moet worden verleend, waarbij het geenszins noodzakelijk is dat er specifieke regelgevende bepalingen bestaan. Evenmin kan volgens de verwerende partij de stelling van de verzoekster worden bijgevalen dat het bestuur niet meer zou kunnen evalueren na een vernietiging van een evaluatie door de Raad van State. Zij wijst erop dat de overheid door een vernietiging wordt teruggeplaatst op het ogenblik waarop de procedure is ontspoord. Na de vernietiging van een evaluatiebesluit heeft de overheid ter verwezenlijking van het rechtsherstel zelfs de verplichting om de procedure te hernemen vanaf het ogenblik waarop de door de Raad van State vastgestelde onregelmatigheid zich heeft voorgedaan. De omstandigheid dat de vastgestelde ontsporing zich in een vroeg stadium van de evaluatieprocedure heeft voorgedaan – op het ogenblik dat de evaluatoren zelf tot

evaluatie overgingen – maakt volgens de verwerende partij rechtsherstel niet onmogelijk. Zij stelt dat de verzoekster alvast niet aantoonde dat het bestuur op een gegeven ogenblik niet naar behoren heeft gewerkt, en dat uit het dossier genoegzaam blijkt dat daadwerkelijk rechtsherstel werd verleend.

In de mate dat de verzoekster aanvoert dat het in 2011 niet meer mogelijk was om het werkjaar 2009 ernstig te evalueren stelt de verwerende partij ten slotte dat er in detail en zeer uitvoerig door de partijen is gediscussieerd, zodat het onbegrijpelijk is dat de verzoekster thans poneert dat de herinneringen vervaagd zouden zijn.

Beoordeling

9. Het middel lijkt niet ontvankelijk voor zover het mede gesteund is op de schending van “de beslissing van de beleidsraad van LNE van 14 juli 2008”, aangezien de verzoekster niet in het minst verduidelijkt wat die beslissing inhoudt en hoe ze door het bestreden besluit zou zijn geschonden.

10. Voorts lijkt de verzoekster ten onrechte van oordeel dat het bestuur haar evaluatie voor het jaar 2009, nadat de Raad van State bij arrest nr. 215.204 van 19 september 2011 de beslissing van 20 mei 2010 – waarbij haar de evaluatie “onvoldoende” werd toegekend – had vernietigd, niet meer kon hernemen.

Ingevolge een vernietigingsarrest wordt de overheid immers teruggeplaatst op het ogenblik waarop de procedure is ontspoord. In het kader van het rechtsherstel vermag zij vervolgens de procedure te hernemen vanaf het punt waar de door de Raad van State vastgestelde onregelmatigheid zich heeft voorgedaan en te dezen is zij op het eerste gezicht zelfs verplicht zulks te doen, aangezien de evaluatie waarin door artikel IV 1 van het Vlaams personeelsstatuut is voorzien geen vrijblijvende mogelijkheid maar een verplichting lijkt te zijn, waarvan het bestuur niet kan afzien. De omstandigheid dat een dergelijke

herneming niet als zodanig in het Vlaams personeelsstatuut is geregeld, doet hieraan geen afbreuk.

11. Evenmin lijkt te kunnen worden aangenomen dat een ernstige evaluatie van verzoeksters functioneren tijdens het jaar 2009 twee jaar later niet meer mogelijk zou zijn, temeer daar de bevindingen met betrekking tot dit functioneren zijn vastgelegd in de verslagen van de talrijke opvolgingsgesprekken die met de verzoekster werden gevoerd. Voor zover de verzoekster laat gelden dat zij sedert 1 juli 2010 niet meer werkzaam is op de dienst Veiligheidsrapportering en dan ook geen toegang meer had tot haar documentatie en e-mailbestanden zodat het voor haar niet meer mogelijk was om in detail te antwoorden op de opmerkingen van de evaluatoren omtrent haar functioneren, moet worden opgemerkt dat zij helemaal niet concreet duidelijk maakt welke documentatie en/of e-mails zij alsnog had willen raadplegen. Bovendien blijkt uit het bestreden besluit – en de verzoekster betwist dit niet – dat haar door haar toenmalige diensthoofd de mogelijkheid werd geboden om ter voorbereiding van haar dossier de G-schijf te raadplegen en een afschrift van de gewenste documenten te verkrijgen, maar dat zij van dit aanbod geen gebruik heeft gemaakt.

12. Het eerste middel is niet ernstig.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

13. De verzoekster voert de schending aan van artikel IV 7 van het Vlaams personeelsstatuut, samen gelezen met “de beslissing van de beleidsraad van LNE van 14 juli 2008”, doordat het evaluatieverslag niet werd bezorgd binnen drie maanden na het verstrijken van het evaluatiejaar 2009, maar pas op 15 december 2011.

14. De verwerende partij antwoordt vooreerst dat het middel onontvankelijk is in de mate erin de schending wordt aangevoerd van de beslissing van de beleidsraad van LNE van 14 juli 2008, aangezien de verzoekster dit middelonderdeel niet heeft uitgewerkt.

Voorts betoogt zij dat de door artikel IV 7 van het Vlaams personeelsstatuut voorgeschreven termijn een termijn van orde is en dat rekening houdend met de concrete feiten van het dossier niet ernstig kan worden beweerd dat onredelijk traag zou zijn gewerkt, waardoor de overschrijding van de termijn van orde onregelmatig zou zijn. In dit verband zet zij uiteen dat de verzoekster na het tussengekomen vernietigingsarrest snel opnieuw werd uitgenodigd om gehoord te worden maar in eerste instantie zulks heeft geweigerd, nadien om een nieuwe datum heeft verzocht en vervolgens heeft aangegeven ziek te zijn, waarna de evaluatieprocedure schriftelijk is verlopen, hetgeen de nodige tijd heeft gevergld. Vervolgens heeft de verzoekster de interne beroepsprocedure uitgeput, waarbij zij binnen de voorgeschreven termijn door de raad van beroep werd gehoord en vervolgens ook nog eens door de directieraad, wat ook de nodige tijd heeft gevraagd. Uiteindelijk heeft de directieraad binnen de voorgeschreven termijn een beslissing genomen. Volgens de verwerende partij blijkt hieruit dat het dossier van de verzoekster met de meest extreme aandacht is behandeld.

Beoordeling

15. Het middel lijkt niet ontvankelijk voor zover het mede gesteund is op de schending van “de beslissing van de beleidsraad van LNE van 14 juli 2008”, aangezien de verzoekster niet in het minst verduidelijkt wat die beslissing inhoudt en hoe ze door het bestreden besluit zou zijn geschonden.

16. Artikel IV 7 – thans artikel IV 5, § 1 – van het Vlaams personeelsstatuut bepaalt dat het evaluatieverslag aan de geëvalueerde wordt bezorgd binnen drie maanden na het verstrijken van de periode waarover wordt geëvalueerd.

Het Vlaams personeelsstatuut verbindt geen sanctie aan de niet-naleving van deze termijn. Derhalve lijkt te moeten worden aangenomen dat het een termijn van orde betreft, waarvan de overschrijding slechts tot de onwettigheid van de genomen beslissing kan leiden indien ze kennelijk onredelijk is en het betrokken personeelslid daardoor in zijn belangen is geschaad.

17. In dit geval diende het bestuur in beginsel eind maart 2010 het evaluatieverslag over het jaar 2009 aan de verzoekster te bezorgen. Te dezen blijkt dat de evaluatoren dit op 26 maart 2010 ook effectief hebben gedaan, waarna de directieraad – na het advies van de raad van beroep van 5 mei 2010 over verzoeksters beroep tegen de evaluatie “onvoldoende” – op 20 mei 2010 heeft beslist om de verzoekster de evaluatie “onvoldoende” voor het jaar 2009 definitief toe te kennen. Deze beslissing is door de Raad van State bij arrest nr. 215.204 van 19 september 2011 evenwel vernietigd. Zoals bij de beoordeling van het eerste middel is uiteengezet, noopte dit arrest de verwerende partij tot rechtsherstel, waarbij zij werd teruggeplaatst op het ogenblik waarop de procedure was ontspoord, en diende zij vanaf dat punt de evaluatieprocedure te hernemen. Bij de beoordeling van de overschrijding van de door artikel IV 7 van het Vlaams personeelsstatuut voorgeschreven termijn dient rekening te worden gehouden met deze verplichting tot rechtsherstel die op de verwerende partij rustte.

Het voormelde vernietigingsarrest nr. 215.204 van 19 september 2011 werd op 30 september 2011 aan de verwerende partij genotificeerd. Aangezien de Raad van State in dit vernietigingsarrest oordeelde dat de hoorplicht en de zorgvuldigheidsplicht waren geschonden doordat aan de verzoekster niet de mogelijkheid was geboden om op een ontwerp van evaluatieverslag te reageren, diende de verwerende partij de evaluatieprocedure vanaf dat ogenblik te hernemen, met eerbiediging van de rechten van de verzoekster. Om te voldoen aan deze verplichting tot rechtsherstel heeft de verwerende partij de verzoekster met een brief van 19 oktober 2011 uitgenodigd voor een evaluatiegesprek op 31 oktober 2011. De hoorzitting van 31 oktober 2011 strekte ertoe de verzoekster de kans te bieden om op het ontwerp van evaluatieverslag te reageren. De verzoekster vroeg op 27 oktober 2011 bij wege van haar raadsman evenwel om af

te zien van de evaluatie. Na de repliek hierop op 28 oktober 2011 van de verwerende partij liet de verzoekster op 31 oktober 2011 weten dat zij met ziekteverlof was en dat het geplande evaluatiegesprek derhalve niet kon plaatshebben, waarbij zij verzocht het evaluatiegesprek uit te stellen tot het einde van die week. Op 31 oktober 2011 werd de verzoekster ervan in kennis gesteld dat het evaluatiegesprek, gelet op haar verzoek, zou plaatshebben op 4 november 2011. Op 3 november 2011 deelde de verzoekster aan haar eerste evaluator mede dat zij alleszins tot eind november 2011 100% arbeidsongeschikt was en dat deze arbeidsongeschiktheid een evaluatiegesprek volledig uitsloot. Zij verklaarde zich daarbij evenwel akkoord met een schriftelijke afhandeling van de evaluatieprocedure. Op 10 november 2011 zond de eerste evaluator naar de verzoekster een ontwerp van evaluatieverslag over het werkjaar 2009 met het verzoek haar opmerkingen hierover uiterlijk op 29 november 2011 te willen bezorgen. Op 25 november 2011 bezorgde de verzoekster haar opmerkingen met betrekking tot het voormelde ontwerpverslag aan de verwerende partij. Op 15 december 2011 werd vervolgens het definitieve evaluatieverslag naar de verzoekster gezonden. Dit is binnen drie maanden na de mededeling op 30 september 2011 van het vernietigingsarrest van 19 september 2011.

Gelet op wat voorafgaat kan op het eerste gezicht niet worden aangenomen dat de verwerende partij met betrekking tot het bezorgen van het evaluatieverslag aan de verzoekster kennelijk onredelijk traag heeft gehandeld, noch dat de verzoekster door de handelwijze van het bestuur, die slechts gericht lijkt op het verlenen van rechtsherstel na het vernietigingsarrest van de Raad van State, zou zijn geschaad.

18. Het tweede middel is niet ernstig.

C. Derde middel

Standpunt van de partijen

19. De verzoekster voert de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en het beginsel van de wapengelijkheid.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel laat zij gelden dat het niet meer redelijk is om na meer dan twee jaar de evaluatieprocedure nog te hernemen. De verzoekster stelt dat zij als betrokken ambtenaar op legitieme gronden ervan mocht uitgaan dat de verwerende partij geen nieuwe evaluatiebeslissing zou nemen. Deze legitieme gronden zijn volgens haar gelegen in het feit dat het Vlaams personeelsstatuut niet in de mogelijkheid voorziet om een evaluatieprocedure te hernemen, alsook in de omstandigheid dat zij na haar ontslag sedert maart 2011 op een nieuwe dienst werd tewerkgesteld waar haar werk voor 2011 gunstig werd beoordeeld.

Wat de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel betreft, betoogt de verzoekster dat een ernstige en betrouwbare evaluatie van haar functioneren tijdens het jaar 2009 niet meer mogelijk is. Vooreerst is volgens haar het geheugen van de bij de evaluatie betrokken personen door het tijdsverloop “aan slijtage onderhevig” en kunnen “[de] herinneringen en gedachten ‘besmet’ [...] worden door latere feiten en ervaringen”. Te dezen is dit zeker het geval, aangezien aan de negatieve evaluatie voor 2009 een negatieve evaluatie voor 2008 is voorafgegaan. Voorts had zij, vanaf maart 2011, toen zij op een andere dienst werd tewerkgesteld, geen toegang meer tot de noodzakelijke documentatie om exact en gedetailleerd te kunnen antwoorden op de haar verweten feitelijke tekortkomingen in haar functioneren. Ten slotte miskent de verwerende partij volgens de verzoekster het zorgvuldigheidsbeginsel door niet in te gaan op de argumenten die zij en haar raadsman tijdens de hoorzitting van 13 februari 2012 hebben aangebracht en door de eerder genomen beslissing van 20 mei 2010 voor een zeer groot deel gewoon over te nemen.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van het evenredigheidsbeginsel laat de verzoekster gelden dat haar functioneren onevenredig zwaar wordt bestraft door een evaluatievermelding “onvoldoende”, nu zij heeft aangetoond dat de overheid onvoldoende heeft gedaan om ervoor te zorgen dat zij de nodige basiskennis en competenties op het vlak van veiligheidsrapportering kon opdoen, de overheid door de aanmelding van de verzoekster bij “Werk-wijzer” haar zelfvertrouwen en motivatie evenals het vertrouwen van collega’s in haar heeft ondermijnd, en de overheid geen rekening heeft gehouden met de taken die zij heeft uitgevoerd als secretaris van het T.O.M., noch met de bijwerkingen van de door haar gebruikte medicatie.

Wat de aangevoerde schending van het beginsel van de wapengelijkheid betreft, herhaalt de verzoekster dat zij geen toegang meer had tot haar bestanden van de dienst Veiligheidsrapportering en haar e-mailbestanden en dat zij aldus niet meer in de mogelijkheid was om in detail te antwoorden op de opmerkingen van de evaluatoren in het evaluatieverslag en op de opmerkingen en beweringen van L.G.

20. De verwerende partij verwijst wat de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel betreft naar haar repliek op het eerste en het tweede middel. Voorts wijst zij erop dat de herneming van de evaluatieprocedure voortvloeit uit het rechtsherstel dat aan de verzoekster moest worden verleend ingevolge het vernietigingsarrest nr. 215.204 van 19 september 2011. Zij merkt tevens op dat verzoeksters verwijzing naar haar evaluatie voor het jaar 2011 niet kan leiden tot het besluit dat de evaluatie voor 2009 niet redelijk zou zijn gebeurd. De evaluatie voor 2011 dient volgens de verwerende partij overigens te worden gerelativeerd, aangezien erin wordt aangegeven dat ze betrekking heeft op een vrij korte periode en de verzoekster eigenlijk onder haar niveau heeft kunnen werken. Uit die evaluatie kan dan ook enkel de fair play van het bestuur worden afgeleid.

Wat de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel betreft, antwoordt de verwerende partij dat het perfect mogelijk en – gezien de rechtsstrijd die door de verzoekster is aangevat – zelfs noodzakelijk is om in 2011

nog te discussiëren over verzoeksters functioneren in 2009. Zij stelt dat de omstandigheid dat de verzoekster voor het jaar 2008 negatief is geëvalueerd niet impliceert dat betrokkene niet meer zorgvuldig voor het jaar 2009 geëvalueerd zou kunnen worden. Zij voegt eraan toe dat iedereen die aan de evaluatie heeft meegewerkt, wel degelijk het onderscheid heeft kunnen maken tussen 2008 en 2009. Volgens de verwerende partij heeft de omstandigheid dat de verzoekster vanaf maart 2011 op een andere dienst werd tewerkgesteld, niet verhinderd dat “in zorgvuldigheid” kon worden gewerkt. De verzoekster heeft immers – zoals ook blijkt uit het bestreden besluit – alle mogelijke informatie kunnen opvragen, verkrijgen, bekijken en onderzoeken. De verwerende partij stelt ten slotte dat het bestreden besluit zorgvuldig en uitvoerig is gemotiveerd, dat de verzoekster is gehoord, dat haar argumenten uitvoerig zijn ontmoet en dat zij uit het bestreden besluit perfect kan afleiden waarom er negatief is geëvalueerd, zodat van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel geen sprake is.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van het evenredigheidsbeginsel verwijst de verwerende partij naar de weerlegging in het bestreden besluit van de hierover door de verzoekster ontwikkelde argumenten. Zij wijst er voorts op dat de verzoekster de evaluaties voor de werkjaren 2008 en 2009 door elkaar haalt. Zo dateren “Werk-wijzer” en verzoeksters taken als secretaris van het T.O.M. uit 2008. Tevens wijst de verwerende partij op het weinig consequente standpunt van de verzoekster dat enerzijds het bestuur niet over haar ziekte zou mogen praten en niet zou mogen vragen een ziekteattest af te geven – hetgeen zij in het vierde middel aanvoert – en dat anderzijds dit bestuur ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden met de bijwerkingen van de door haar gebruikte medicijnen.

Wat de aangevoerde schending van het beginsel van de wapengelijkheid betreft, herhaalt de verwerende partij ten slotte dat verzoeksters stelling feitelijke en juridische grondslag mist, aangezien zij toegang had tot alles of dit zeker kon vragen, en dat de verzoekster bovendien niet in het minst aangeeft welke informatie zij niet zou hebben kunnen controleren of onderzoeken.

Beoordeling

21. Vooreerst kan niet worden ingezien waarom het onredelijk zou zijn dat de verwerende partij na het vernietigingsarrest nr. 215.204 van 19 september 2011 de evaluatieprocedure heeft hernomen. Zoals bij de beoordeling van het eerste middel is uiteengezet, lijkt de verwerende partij in het kader van het rechtsherstel na dit vernietigingsarrest immers tot een dergelijke herneming gehouden, aangezien de evaluatie waarin is voorzien door artikel IV 1 van het Vlaams personeelsstatuut op het eerste gezicht geen vrijblijvende mogelijkheid is, maar een verplichting waarvan de verwerende partij niet kan afzien. De omstandigheid dat de herneming als zodanig niet in het Vlaams personeelsstatuut is geregeld, doet hieraan geen afbreuk. Dat de verzoekster inmiddels op haar nieuwe dienst gunstig is geëvalueerd voor het jaar 2011, heeft geen enkele repercussie op de verplichting van de verwerende partij om ook het functioneren van de verzoekster tijdens het jaar 2009 te evalueren.

De aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel kan derhalve niet worden bijgevalen.

22. Wat de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel betreft, dient te worden herhaald dat niet kan worden aangenomen dat een ernstige en betrouwbare evaluatie van verzoeksters functioneren tijdens het jaar 2009 twee jaar later niet meer mogelijk zou zijn, temeer daar de bevindingen met betrekking tot dit functioneren zijn vastgelegd in de verslagen van de talrijke opvolgingsgesprekken. De loutere omstandigheid dat aan de thans bestreden evaluatie voor 2009 een negatieve evaluatie voor 2008 is voorafgegaan, impliceert niet dat een ernstige en betrouwbare evaluatie voor 2009 niet meer mogelijk was. In de evaluatie voor het werkjaar 2008 werd de verzoekster gewezen op de pijnpunten in haar functioneren en werd haar gesignaleerd dat zij zich een andere manier van werken moest aanmeten. Het is dan ook normaal dat bij de beoordeling van verzoeksters functioneren tijdens het werkjaar 2009 werd nagegaan of zij aan de vastgestelde pijnpunten had gewerkt en of dit tot een verbetering had geleid, dan wel – zoals te dezen is vastgesteld – of duidelijk was geworden “dat er ter zake

geen afdoende positieve evolutie merkbaar was”. Voor zover de verzoekster laat gelden dat zij sedert maart 2011 geen toegang meer had tot de noodzakelijke documentatie van haar vroegere dienst, moet weer worden opgemerkt dat zij helemaal niet concreet duidelijk maakt welke documentatie zij alsnog had willen raadplegen. Bovendien werd er bij de beoordeling van het eerste middel reeds op gewezen dat uit het bestreden besluit blijkt en de verzoekster niet betwist dat haar de mogelijkheid werd geboden om ter voorbereiding van haar dossier de G-schijf te raadplegen en een afschrift van de gewenste documenten te verkrijgen, maar dat zij van dit aanbod geen gebruik heeft gemaakt. De verzoekster toont evenmin concreet aan op welke door haar tijdens de hoorzitting van 13 februari 2012 ontwikkelde wezenlijke argumenten niet is ingegaan.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel lijkt dan ook niet te zijn aangetoond.

23. De verzoekster leidt de schending van het evenredigheidsbeginsel af uit de omstandigheid dat zij heeft aangetoond dat de overheid onvoldoende heeft gedaan om ervoor te zorgen dat zij de nodige basiskennis en competenties op het vlak van de veiligheidsrapportering kon verwerven, dat de overheid door haar aan te melden bij “Werk-wijzer” haar zelfvertrouwen en motivatie evenals het vertrouwen van collega’s in haar heeft ondermijnd, en dat de overheid geen rekening heeft gehouden met haar taken uitgevoerd als secretaris van het T.O.M., noch met de bijwerkingen van de door haar gebruikte medicatie. De door de verzoekster geformuleerde grieven betreffende de onevenredig zware “bestrafing” hebben op het eerste gezicht slechts gedeeltelijk betrekking op de evaluatie voor het jaar 2009 en hebben voor het overige veeleer betrekking op de evaluatie voor het jaar 2008. Zo hebben haar argumenten met betrekking tot haar aanmelding bij “Werk-wijzer” en haar taken voor het T.O.M. geen uitstaans met het thans bestreden besluit, maar gaat het om argumenten ontwikkeld naar aanleiding van de evaluatie voor het jaar 2008. Voor zover de verzoekster aanvoert dat zij heeft aangetoond dat de overheid onvoldoende heeft gedaan om ervoor te zorgen dat zij de nodige basiskennis en competenties op het vlak van veiligheidsrapportering kon verwerven, lijkt zij de

onevenredigheid van de evaluatie “onvoldoende” louter af te leiden uit de afwezigheid van een deugdelijke materiële grondslag van het bestreden besluit, die zij ook in haar vijfde middel aanvoert. Van een schending van het evenredigheidsbeginsel kan evenwel slechts sprake zijn wanneer een beslissing berust op feitelijk juiste en op zich rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. Wat ten slotte de grief betreft dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de bijwerkingen van de door de verzoekster gebruikte medicijnen, wordt vastgesteld dat uit het bestreden besluit blijkt – en de verzoekster niet betwist – “dat een dergelijke medische reden ‘depressie’ nooit eerder in de evaluatieprocedure werd aangehaald en bovendien niet wordt gestaafd met een medisch attest gevoegd bij het betreffende beroepschrift”. Nog luidens het bestreden besluit “werd bij het beroepschrift enkel een medisch attest toegevoegd dat betrokkene 100% werkonbekwaam[...] is”, maar werd “[d]e medische reden an sich [...] niet vermeld” en wordt bovendien “alzo nog niet bewezen dat een medische oorzaak de wijze van functioneren tijdens het werkjaar 2009 zou hebben beïnvloed dan wel tot gevolg hebben gehad”. Deze op het eerste gezicht pertinente opmerkingen worden door de verzoekster niet in het minst betwist of weerlegd.

Het middelonderdeel betreffende de schending van het evenredigheidsbeginsel, zoals door de verzoekster aangebracht, is dan ook niet ernstig.

24. Wat ten slotte de aangevoerde schending van het beginsel van de wapengelijkheid betreft, kan er nogmaals op worden gewezen dat de verzoekster helemaal niet concreet duidelijk maakt welke documentatie zij alsnog had willen raadplegen en dat uit het bestreden besluit blijkt – en de verzoekster niet betwist – dat haar door haar toenmalige diensthoofd de mogelijkheid werd geboden om ter voorbereiding van haar dossier de G-schijf te raadplegen en een afschrift van de gewenste documenten te verkrijgen, maar dat zij van dit aanbod geen gebruik heeft gemaakt. Ook verzoeksters opmerking dat zij niet meer in de mogelijkheid was om te antwoorden op de opmerkingen en beweringen van L.G. lijkt niet te kunnen worden bijgevalen, nu de verzoekster en L.G. zowel voor de raad van beroep – op

27 januari 2012 – als voor de directieraad – op 13 februari 2012 – tegensprekelijk en gezamenlijk werden gehoord. De verzoekster verduidelijkt niet in het minst op welke argumenten en beweringen van L.G. zij niet heeft kunnen antwoorden. Bovendien werden de notulen van de directieraad van 13 februari 2012 aan de verzoekster bezorgd en kon zij desgevallend haar opmerkingen aan de verwerende partij nog meedelen, hetgeen zij blijkbaar niet heeft gedaan.

Een schending van het beginsel van de wapengelijkheid lijkt dan ook niet te zijn aangetoond.

25. Het derde middel is in geen enkel van zijn onderdelen ernstig.

D. Vierde middel

Standpunt van de partijen

26. De verzoekster voert de schending aan van artikel 7 samen gelezen met artikel 39 van de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens, alsook van artikel 458 van het Strafwetboek.

Zij betoogt dat de evaluatieprocedure is aangetast door een nietigheid die de geldigheid van het bestreden besluit heeft beïnvloed of kunnen beïnvloeden aangezien aan het dossier voor de raad van beroep met miskenning van de voormelde wettelijke bepalingen medische stukken met betrekking tot de verzoekster werden toegevoegd. Zij wijst erop dat zij in dit verband klacht heeft neergelegd bij het parket van de procureur des Konings te Brussel.

27. De verwerende partij antwoordt dat bij gebrek aan een neergelegd stuk inzake de klacht bij het parket van de procureur des Konings het middel niet voor controle vatbaar en bijgevolg onontvankelijk is.

Voorts wijst de verwerende partij erop dat de verzoekster een specifieke behandeling van haar evaluatie heeft gevraagd omdat ze arbeidsongeschikt en ziek was. Volgens de verwerende partij mocht zij als werkgever dan ook bij Mensura navragen of de verzoekster een medisch attest had ingediend.

Voor zover de verzoekster stelt dat niet kan worden uitgesloten dat de aandoening waaraan zij lijdt, te laat – namelijk ná de mededeling van het attest aan de verwerende partij – onleesbaar zou zijn gemaakt, antwoordt de verwerende partij dat zij enkel een attest zonder enige vermelding van de aandoening heeft verkregen.

Ten slotte wijst de verwerende partij ook op een tegenstrijdigheid doordat de verzoekster enerzijds stelt dat het bestuur niets van haar aandoening mag weten, maar zij anderzijds het bestuur verwijt niet afdoende rekening te hebben gehouden met de medische bijwerkingen van de door haar genomen medicijnen en zij thans bovendien zelf een medisch attest bij haar verzoekschrift voegt om het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan te tonen.

Beoordeling

28. De verzoekster lijkt in het middel de onwettigheid van het bestreden besluit af te leiden uit de aanwezigheid van medische stukken betreffende haar situatie in het dossier van de raad van beroep. De aanwezigheid van deze stukken in het voormelde dossier zou in strijd zijn met artikel 7 samen gelezen met artikel 39 van de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens, alsook met artikel 458 van het Strafwetboek.

Te dezen moet evenwel worden vastgesteld dat in het advies van de raad van beroep van 27 januari 2012 uitdrukkelijk wordt gesteld dat “de stukken met betrekking tot medische attesten dienen geweerd uit de debatten”. Het

bestreden besluit stelt insgelijks dat “deze stukken niet betrokken worden bij de besluitvorming van de directieraad”. Uit niets blijkt dat die stukken bij het tot stand komen van het bestreden besluit toch in aanmerking zouden zijn genomen. Het valt dan ook niet in te zien dat de aanwezigheid van deze stukken in het dossier van de raad van beroep – daargelaten of door die aanwezigheid de door de verzoekster geschonden geachte wetsbepalingen zouden zijn miskend – de wettigheid van het bestreden besluit van de directieraad betreffende de definitieve toekenning van de evaluatie “onvoldoende” aan de verzoekster voor het jaar 2009 zou hebben kunnen aantasten.

29. Het vierde middel kan niet worden aangenomen.

E. Vijfde middel

Standpunt van de partijen

30. De verzoekster voert de schending aan van “het algemeen principe van motivering van administratieve akten” en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Zij betoogt dat de voormelde motiveringsplicht des te strikter moet worden toegepast nu de raad van beroep met slechts vier stemmen vóór en drie stemmen tegen heeft geadviseerd om haar een evaluatie “onvoldoende” toe te kennen en dat in het bestreden besluit dan ook op grond van een afdoende, niet-tegenstrijdige en ondubbelzinnige motivering moest worden aangegeven waarom dit advies niet werd gevolgd. De verzoekster is van oordeel dat de uitvoerige motivering van het bestreden besluit hier niet aan voldoet. Vooreerst verwijst zij naar haar opmerkingen bij het ontwerp van evaluatieverslag en de opmerkingen gemaakt tijdens de hoorzitting van 13 februari 2012, met name met betrekking tot “de klacht over de affaire Beveren en de aanmelding voor de cursus time management”. Voorts merkt zij op dat de evaluatie niet werd opgesteld volgens het “SMART-principe” en dat nergens in het bestreden besluit haar nochtans

pertinente opmerking wordt weerlegd dat de opvolgings- en functioneringsgesprekken eerder een controlerend dan een begeleidend effect hebben gehad, noch wordt aangegeven welke concrete pogingen het bestuur heeft gedaan om haar ten volle te doen slagen in haar nieuwe functie.

31. De verwerende partij antwoordt dat de verzoekster niet tegelijk de materiële motieven kan betwisten en kan poneren dat er niet formeel is gemotiveerd. Wat de formele motiveringsplicht betreft, wijst de verwerende partij erop dat het bestuur niet op elk argument of middel dient in te gaan, maar dat het volstaat dat het voor de bestuurde duidelijk is waarop het besluit is gegrond. In de mate dat de verzoekster aanvoert dat de wettelijke motiveringsvereiste in dit geval strikter moet worden toegepast omdat de raad van beroep met slechts vier stemmen vóór en drie stemmen tegen heeft geadviseerd om haar de evaluatie “onvoldoende” toe te kennen, merkt de verwerende partij vooreerst op dat de raad van beroep wel degelijk het advies heeft gegeven dat de evaluatie “onvoldoende” gegrond is. Voorts wijst zij erop dat in het advies wordt uiteengezet waarom de evaluatie “onvoldoende” gegrond is en dat in het advies geen “dissenting opinion” wordt geformuleerd, zodat van haar niet kan worden geëist dat zij daarop antwoordt. Voorts wijst de verwerende partij erop dat tijdens de debatten voor de raad van beroep en in het bestreden besluit uitdrukkelijk is ingegaan op de eerbiediging van het “SMART-principe”. Ten slotte stelt de verwerende partij dat ook gemotiveerd is dat de verzoekster naar behoren werd geholpen en dat haar kansen werden geboden.

Beoordeling

32. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze

draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze formele motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, zodat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

33. Het bestreden besluit blijkt uitvoerig formeel te zijn gemotiveerd door de aanhaling van de beraadslaging van de directieraad die tot de bevestiging van de evaluatie “onvoldoende” van verzoeksters functioneren heeft geleid. Daarbij wordt ingegaan op de bevindingen van het evaluatieverslag.

De verzoekster betwist niet het bestaan van deze formele motieven, waarvan zij kennis heeft gekregen, en evenmin dat ze als zodanig kunnen leiden tot de bevestiging van haar evaluatie “onvoldoende”. Wel argumenteert zij dat de formeel vermelde motieven in feite en in rechte niet deugdelijk zijn. Aldus voert zij veeleer een schending van de materiële dan van de formele motiveringsplicht aan.

34. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad van State niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van het bestuur. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van

de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

35. Voor zover de verzoekster aanvoert dat afdoende, niet tegenstrijdig en ondubbelzinnig diende te worden aangegeven waarom het advies van de raad van beroep niet werd gevolgd, gaat zij er klaarblijkelijk aan voorbij dat de verwerende partij het advies van de raad van beroep wel degelijk heeft gevolgd. Voorts lijkt de verwerende partij terecht aan te voeren dat zij niet kon antwoorden op het standpunt van de drie leden van de raad van beroep die tegen het opleggen van de evaluatie “onvoldoende” hebben gestemd, aangezien hun standpunt niet in het advies van de raad van beroep is weergegeven.

36. Voor zover de verzoekster ter staving van de volgens haar ontoereikende motivering van het bestreden besluit verwijst naar haar opmerkingen bij het ontwerp van evaluatieverslag en deze gemaakt tijdens de hoorzitting van 13 februari 2012, met name met betrekking tot “de klacht over de affaire Beveren en de aanmelding voor de cursus time management”, lijkt het volgende te moeten worden vastgesteld.

Met betrekking tot de aanmelding voor de cursus time management wordt in het bestreden besluit gesteld:

“Een lid wil even stilstaan bij de opleiding timemanagement en de discussie met betrekking tot de inschrijving voor deze cursus tijdens de hoorzitting van 13 februari 2012. Hoewel voor de leden van de directieraad uit de stukken bleek dat Myriam zich op dit punt vergiste, bleef zijzelf niet aflatend vasthouden aan haar stelling dat zijzelf geen schuld heeft aan het niet volgen van deze opleiding. Dat bleek volgens meerdere leden uit haar verweer tijdens de hoorzitting. Een ander lid voegt hieraan toe dat uit het voorgaande blijkt dat zij de verantwoordelijkheid naar anderen blijft doorschuiven.

Een lid vervolgt dat zelfs al zouden we het bezorgde interesseformulier gelijkstellen als een zagezegde inschrijving, uit het vervolg van dit verhaal blijkt nog steeds dat Myriam Vanbiervliet deze zaak zeker niet ten goede heeft opgevolgd. De argumenten door Myriam Vanbiervliet aangehaald op de hoorzitting zijn niet van die aard om het gestelde hierover in het evaluatieverslag en gestelde tijdens de hoorzitting door [L.G.] te weerleggen”.

Met betrekking tot de opmerkingen van de verzoekster over de klacht van de gemeente Beveren vermeldt het bestreden besluit dat die het standpunt van de directieraad illustreren dat de verzoekster steeds weer opmerkingen formuleert, zonder de haar aangewreven tekortkomingen te weerleggen.

De verzoekster brengt geen enkel gegeven aan dat aantoonde dat deze motivering in feite niet juist of in rechte niet aanvaardbaar zou zijn.

37. De verwerende partij is aan verzoeksters opmerking omtrent de eerbiediging van het “SMART-principe” op het eerste gezicht eveneens tegemoetgekomen waar zij het volgende overweegt:

“Een lid wenst nog te repliceren op de bewering dat het planningsdocument niet ‘SMART’ genoeg zou zijn opgesteld en vervolgt dat niet kan weggenomen worden dat het planningsdocument tevens door Myriam Vanbiervliet werd onderschreven en dat zij in de loop van werkjaar 2009 op geen enkel moment ervoor geopteerd heeft de planning aan te passen, noch er opmerkingen aan toe te voegen.

Uit het voorgaande blijkt dat de criteria waarop de evaluatie gebaseerd is, gekend waren door Myriam Vanbiervliet en dat zij haar functioneren hierop had kunnen afstemmen. Bovendien vervolgt een ander lid dat uit de stukken in het dossier naar voren komt, zoals in onder meer de verschillende opvolgingsgesprekken, dat meermaals naar de vermelde doelstellingen werd teruggegrepen om het functioneren van Myriam Vanbiervliet op het juiste spoor terug te krijgen.

Een lid stelt dat indien er bij Myriam Vanbiervliet enige onduidelijkheid zou rijzen over wat van haar verwacht werd in 2009, alleszins van harentwege zou mogen verwacht worden dat zij dit aankaartte tijdens de opvolgingsgesprekken, maar dat moet worden vastgesteld dat zij dit initiatief nooit heeft genomen in de loop van het werkjaar 2009 en slechts een eerste maal deze bemerking heeft gevoegd bij de opmerkingen bij het einde van de evaluatie, zijnde de evaluatie zelf”.

De verzoekster lijkt ook deze motivering in geen enkel opzicht te ontkrachten.

38. Wat verzoeksters opmerking omtrent de opvolgings- en functioneringsgesprekken betreft, blijkt uit de uitvoerige motivering van het bestreden besluit genoegzaam dat de verwerende partij afdoende inspanningen

heeft geleverd en de verzoekster voldoende kansen heeft geboden om de nodige opleidingen te volgen, temeer nu een vaktechnische opleiding van hoogstens één jaar zou moeten volstaan om als expert veiligheidsrapportering optimaal te kunnen werken in de dienst Veiligheidsrapportering en “na twee volle jaren deze opleiding door [de verzoekster] nog steeds niet voldoende met positief resultaat was afgerond”. Dit werd overigens reeds door de raad van beroep bevestigd waar hij erop wees “dat uit de behandeling van de zaak en alle overgelegde stukken blijkt dat de overheid alles in het werk heeft gesteld om de verzoekster kansen te bieden het evaluatiejaar 2009 tot een goed einde te brengen”. Op het eerste gezicht kan, mede gelet op de regelmatig gehouden opvolgingsgesprekken, worden vastgesteld dat de verwerende partij de verzoekster op regelmatige basis heeft opgevolgd, begeleid en aangespoord om aan haar tekortkomingen te werken, wat de verzoekster blijkbaar niet heeft gedaan.

39. Uit wat voorafgaat blijkt dat de verzoekster op het eerste gezicht niet aannemelijk maakt dat het bestreden besluit gesteund is op motieven die feitelijk niet juist zijn of in rechte niet aanvaardbaar zijn. Derhalve kan geen schending van de materiële motiveringsplicht worden aangenomen.

40. Het vijfde middel is niet ernstig.

41. Derhalve is niet voldaan aan alvast één van de twee cumulatieve grondvoorwaarden voor het bevelen van de schorsing, bepaald in artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit te verwerpen.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 6 november 2012, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Bert Thys,	staatsraad, waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

Bert Thys